

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 22/10
03.03.2010. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Горана Чавлине, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Веска Крстајића и Љубице Кнежевић-Томашев, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.М, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези кривичног дела посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356. став 1. тачка 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. број 208/09 од 29.06.2009. године, подигнутом против правноснажне пресуде Окружног суда у Крушевцу Кж. број 313/07 од 24.12.2008. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку у присуству браниоца окривљеног, адвоката О.Д, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, дана 03.03.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. број 208/09 од 29.06.2009. године, делимично се уважава, тако што се УТВРЂУЈЕ да је повређен закон у корист окривљеног Р.М. и то правноснажном пресудом Окружног суда у Крушевцу Кж. број 313/07 од 24.12.2008. године из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

II Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. број 208/09 од 29.06.2009. године ОДБИЈА СЕ као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 369. тачка 5. ЗКП-а у вези члана 87. став 1. КЗ-а.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Трстенику К. број 269/2007 од 14.03.2008. године, окривљени Р.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези кривичног дела посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356. став 1. тачка 5. Кривичног законика, па му је за ово кривично дело изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени за време од једне године не изврши ново кривично дело.

На основу члана 193. ЗКП-а окривљени је обавезан да исплати суду 5.000,00 динара на име паушала у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом на основу члана 87. Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности одузимања возила „О.к.“ црвене боје произведеног 1989. године, са бројем шасије ..., регистарским бројем таблица ..., те је одређено да ће се исто продати, и да се средства добијена од продаје возила имају уплатити у буџет Републике Србије.

Окружни суд у Крушевцу пресудом Кж. број 313/07 од 24.12.2008. године је делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног Р.М. преиначио првостепену пресуду, само у погледу изречене мере безбедности, тако што је одбио предлог Општинског јавног тужиоца у Трстенику за изрицање мере безбедности одузимања возила из члана 87. Кривичног законика, као неоснован, док су у осталом делу жалба браниоца окривљеног и жалба Општинског јавног тужиоца у Трстенику одбијене као неосноване, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у Крушевцу Кж. број 313/07 од 24.12.2008. године Републички јавни тужилац Србије подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. број 208/09 од 29.06.2009. године, због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 5. ЗКП-а у вези члана 87. став 1. КЗ-а и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, са предлогом да Врховни суд уважењем захтева за заштиту законитости утврди да је другостепеном пресудом повређен закон у корист окривљеног (члан 369. тачка 5. ЗКП-а).

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а у присуству браниоца окривљеног Р.М, адвоката О.Д, а у одсуству уредно обавештенос Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости подигнут, па је одлучујући на основу члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник“, број 116 од 22.12.2008. године) нашао:

Врховни касациони суд налази да се основано захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је правноснажна пресуда Окружног суда у Крушевцу Кж. број 313/07 од 24.12.2008. године донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, јер су разлози о одлучним чињеницама нејасни.

Ово с`тога, јер, другостепени суд иако у изреци пресуде одбија предлог јавног тужиоца за изрицање мере безбедности, у образложењу износи да су наводи жалбе браниоца окривљеног тачни, да су изостали разлози у првостепеној пресуди за одузимање возила што би упућивало на повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

Поред тога, другостепени суд након цитирања прописа из члана 87. Кривичног законика истиче да предмет кривичног дела није наведено возило већ само поједини његови делови а да при том не означава о којим деловима се ради, па налази да цело возило није могло бити одузето од окривљеног. Имајући у виду да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у погледу примене закона члана 87. КЗ-а, а из образложења пресуде произлазе другачија чињенична утврђења у погледу предмета кривичног дела у односу на утврђења првостепеног суда, то је другостепена пресуда нејасна и неразумљива, чиме је пресудом Окружног суда у Крушевцу Кж. број 313/07 од 24.12.2008. године, повређен закон у корист окривљеног Р.М. и то одредба члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, а на основу члана 425. став 1. ЗКП-а, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци под I ове пресуде.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се Републички јавни тужилац захтевом за заштиту законитости неосновано позива на повреду кривичног закона из члана 369. тачка 5. ЗКП-а у вези члана 87. став 1. КЗ-а, указивањем да другостепени суд није био овлашћен да одлучује о мери безбедности, јер то није био предмет жалбе јавног тужиоца.

Ово с`тога, јер је одредбом члана 87. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 85 од 06.10.2005. године), било прописано да се предмети који су употребљени или су били намењени за извршење кривичног дела или који су настали извршењем кривичног дела могу одузети, ако су својина учиниоца, из које одредбе произлази да је изрицање ове мере факултативно, тако да суд није у обавези да је изрекне, и када су испуњени услови за њену примену, а одредбама члана 355. и члана 356. Кривичног законика, које инкриминишу кривично дело за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, није предвиђено обавезно одузимање предмета који су настали извршењем тог кривичног дела.

Другостепени суд није у корист окривљеног, учинио повреду кривичног закона из члана 369. тачка 5. ЗКП-а у вези члана 87. КЗ-а, тако што је одбио предлог надлежног јавног тужиоца за изрицање мере безбедности одузимање предмета из члана 87. КЗ-а, јер поступајући на описани начин није прекорачио овлашћења која има по закону имајући у виду да је бранилац окривљеног, између осталог побијао првостепену пресуду и због одлуке о мери безбедности истичући да није било места њеном изрицању.

Из изнетих разлога, а на основу члана 424. ЗКП-а, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци

под II ове пресуде.

Записничар-саветник,

Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,

Горан Чавлина, с.р.